

DUŠIČKOVÉ OBDOBIE V LITURGICKOM SLÁVENÍ

VLADIMÍR KIŠ

Aj Vy máte ten pocit, že v období Dušičiek sa čas trochu spomalí a my pozeráme smerom k večnosti? Stojac nad pamätníkmi našich zomrelých si spomíname nielen na minulosť, na chvíle, kedy sme spolu prežívali radostné okamihy či starosti života. Premýšľame tiež nad prítomnosťou – či zostávajú naši drahí zosnulí iba v našich spomienkach, alebo žijú kdesi, kam veru nedovíďme. Aj nad svojou prítomnosťou premýšľame. Myšlienky upreté do budúcnosti sa zasa nemôžu vyhnúť poznaniu, že aj my sme na tejto zemi pomínutelní. Ba, lepšie si povedať, aj ja...

Ľudia už od nepamäti nezabúdali na svojich zomrelých a pripomínali si ich zvlášť na mieste, kde boli pochovaní. V počiatkoch kresťanstva, napríklad v Ríme, sa prijal zvyk vtedajšej kultúry, že sa na mieste večného odpočinku rodina schádzala, aby si tam jedným pokrmu pripomenuli zomrelého. Takéto miesta boli vo forme malej miestnosti. Kresťania však takéto jedenie premenili na „lámanie chleba“, čiže na slávenie Eucharistie – sv. omše. Zvláštny význam toto nadobúda nad hrobmi tých, čo zomreli mučeníckou smrťou (napríklad aj v rímskych katakombách). Postupne sa vybuduje nad hrobom chrám – bazilika, keďže sa tam schádzalo veľké množstvo veriacich, ktorí si prišli uctiť svedectvo života a smrti konkrétneho mučeníka či vyznávачa. Najväčšia príležitosť na to bola na výročný deň jeho smrti, ktorý sa nazýval aj „narodeninami (pre

Po tieto dni budeme viac myslieť na tých, čo nás predišli do večnosti

(foto Ivana Janáčková)

nebo)“. Tak vznikli jednotlivé sviatky svätých mužov a žien počas roka. Všetci svätí však majú aj spoločnú slávnosť, ktorá už mnoho storočí pripadá na 1. novembra. Dávno sa vyvinul aj spoločný deň Pamiatky na všetkých zosnulých, aby nasledoval hneď po slávnosti Všetkých svätých, teda 2. novembra.

Spomínanie nad hrobmi našich drahých zomrelých vedie nás kresťanov k modlitbe plnej nádeje za nich i za seba, aby sme sa raz všetci mohli stretnúť v blaženosti, ktorú nám Boh nielen prisľúbil, ale aj získal smrťou a zmŕtvychvstaním Ježiša Krista. Preto sa ani neprestávame schádzať, aby sme slávili sväté omše, a obetujeme ich za živých i za zomrelých. Svetlo večné nech im svieti, nech odpočívajú v pokoji...

POSTREHY ZO ŽIVOTA (NIELEN) NA NOVEMBER

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Odchod človeka z tohto sveta je vždy smutný a bolestný. Hlavne pre tých, ktorí tu zostávajú. Je to ťažké, ale patrí to k životu. Triedny učiteľ mojej sestry vždy hovoril: „Nič sa nemusí, len umrieť sa musí a ísť do sprievodu na Prvý máj.“ No a už len umrieť sa musí.

V poslednom čase sme zažili akosi priveľa odchodov. Hoci boli veľmi smutné, vždy nám bolo dopriate mať nádej. Nádej, hoci len malú. Viackrát som sa zúčastnila civilného pohrebu, ktorý sa konal v krematóriu. Bolo mi z neho smutno, ale najviac z toho, ako tento obrad prebieha.

Koniec života je koniec všetkého! Keby počas obradu nepustili štyri piesne, všetko by trvalo asi 8 minút. Boli to úbohé reči o ničom. „Odchádzaš nám do neznáma, na prériu, nikdy sa nestretne, vesmír to tak chcel...“ a podobné bľabotačky, trápne básničky, ktoré sa nedali počúvať. Zvláštne prázdno. Aj keď to boli civilné rozlúčky, kríž tu pevne stál. Možno ho len nestihli odložiť, ale aspoň mi pripomínal, že smrť nie je úplný koniec. Bola som naozaj rada, že kresťanské pohreby sú síce tak isto bolestné a smutné, ale plné nádeje, ktorá nezomrie nikdy. Nádej, že Boh je milosrdný, a keď budeme naozaj chcieť, môžeme večnosť stráviť s ním a stretnúť sa so všetkými, ktorí už odišli. Byť kresťanom nie je jednoduché, ale oplatí sa. A určite nielen preto, aby váš pohreb nebol raz smutno-trápnym. Prajem nám všetkým pokojné „dušičkové“ obdobie plné nádeje!

EDITORIÁL

Čo je to kresťanská nádej?

Keď sa život skončí, ale my máme nádej na večný život.

Na večný život niekoho blízkeho, ale aj náš vlastný. Raz...

Keď neustávame v hľadani Záchrancu, ktorý raz usporiada všetko v našom živote na dokonalý Boží obraz. Raz sa tak stane...

Keď už teraz a tu vieme, že môžeme zostať pokojní a radosť sa, lebo sme Božie deti, o ktoré je najlepšie postarané. Tu i vo večnosti.

Večnosť. Hľadáme na ňu ako na cieľ nášho pozemského putovania, avšak neobíde sa bez bolesti, ak nás niekto z našich najbližších predíde do večnosti. To, čo sa odohráva v našej duši, sa ťažko skladá do slov. Aj preto sme tentokrát siabli viac po veršoch, po inotajoch, ktoré niektoré skutočnosti lepšie vystihnú.

Milí naši čitatelia, želáme Vám (aj nám) pri čítaní farských novín, aby kresťanská nádej stále viac vzrastala v srdciach všetkých veriacich a aby Pán dopĺňal to, čo chýba našej slabosti!

redakčná rada

POZVÁNKA

Dňa 9. 11. 2019 (v sobotu) o 18.00 hod.

**bude vo farskom kostole sv. omša
z príležitosti životného jubilea,**

**50 rokov života,
vsdp. PETRA ŠIMKA,
nášho bývalého farára
a súčasného riaditeľa**

Arcibiskupského úradu v Trnave.

**Príd'te, aby sme spolu s ním poďakovali Bohu za dar
života a prežili radosť v spoločenstve.**

PRÁCE NA KOSTOLE V NEŠTICHU

DOMINIK MOLDA

Brigády na kostole v Neštichu boli vykonané v časovom období od 15. 4. do 15. 10. 2019.

- Prvé, s čím sme začali, boli vchodové dvere do kostola, ktoré boli odborne renovované.

- Boli vykonané sanačné práce vonkajších omietok pod rímsou veže zo všetkých strán. Následne sme dali nové omietky a farebnú fasádu.

- Dali sme vyhotoviť prístrešok nad vchodové dvere, ktorý sme sami osadili.

- Bolo vykonané spevnenie schodov na chórus.

- Fyzicky najnáročnejšia bola práca okolo kostola – vyčistenie od starých izolačných materiálov, výkopové práce, osadenie obrubníkov do betónu a následne vyplnenie priestoru medzi obrubníkmi a stenou kostola dvoma vrstvami kameňa oddelenými geotextíliou.

Vďaka patrí dobrovoľníkom, ktorí bez toho, že by očakávali odmenu, sa zúčastňovali brigád. Boli to: E. Petrovič, P. Štibraný, F. Bartoš, V. Machala, M. Hornáček, I. Šimo, P. Molda, V. Srdoš, F. Vizváry, V. Soós, P. Sedlák, P. Krajčírovič, D. Molda.

Vďaka patrí aj manželkám brigádnikov za občerstvenie a všetkým dobrodincom, ktorí prispeli na toto dielo akýmkoľvek spôsobom. Taktiež ďakujeme Obecnému úradu Smolenice za materiálnu pomoc a spoluprácu.

*Práce prebiehali od jari do jesene
(foto Marián Hornáček)*

OBZRETIE

JÚLIA RAKOVSKÁ

**LEN ZA NÁPRSTOK SVETLA Z BOŽÍCH MREŽÍ
JESENI KRESLÍ KRÍŽIK NA ČELO.**

**NOVEMBER PLYNIE, JEDNODUCHO BEŽÍ,
AKOBY SA MU ANI NECHCELO.**

**NACHÁDZA KRÁSU V OPADANOM LÍSTÍ,
VERÍ, ŽE NA JAR ZNOVA VYRASTIE.
TAK AKO SLOVO, KEĎ HO KTOSI ISTÍ,
NEHEADÁ PODMET ANI PRÍČASTIE.**

**ČAS DO CESTY NÁM ČASOM STAVIA HRÁDZE
A ČLOVEK SKÚŠA MOŽNO PO STÝKRÁT
ODVALIŤ KAMEŇ, S KTORÝM LEN BOH VLÁDZE.
ŽIVOT MÁ VEEA NÁLEZOV A STRÁT.**

ZOBOR ZDRAVÍ ZÁRUBY 5

MILOSLAV MRVA

Úvodom prajem veľa srdečných pozdravov spod Zobora, najstaršieho slovenského mesta! Vyslovujem úprimné poďakovanie všetkým, ktorí mi pri mojom zlatom kňazskom jubileu blahoželali, modlili sa, ba niektorí prišli aj osobne na moju slávnosť. Za všetkých dobrodincom som obetoval v týždni vďaka sedem sv. omši začiatkom júla.

V tomto období ma aj hlboko zasiahla smutná správa, ktorá ma priviedla až k slzám... že naša milá Emília Bihariová už nie je medzi nami. Veľmi ma mrzí, že som sa nemohol osobne zúčastniť na jej pohrebe zo zdravotných dôvodov. Milke prajem večnú a trvalú radosť v nebi!

O čom písať? Toľko mám toho na srdci! Ale ako som prisľúbil, dotkol by som sa jednej peknej črty farníkov spod Malých Karpát, kde som väčšinou v pastorácii pôsobil. Povzbudili ma spomienky na zosnulého Jána Fančoviča († 95 r.), ktorý, keď som prišiel do Smoleníc, sa mi ponúkol, že mi bude obhospodarovať záhradu. A tak som mal svoje obľúbené ovocie od začiatku mája do neskoršej jesene – čerešne, skoré ringloty, broskyne, marhule, skoré i neskoré hrozno, slivky (durazie), hrušky, jablká, orechy atď. V zimných mesiacoch ma zasa tešili posedenia v kruhu priateľov. Štedrosť farníkov sa prejavila hlavne pri opravách v kostole, ale najmä pri stavbe novej fary. Desiatky, ba stovky brigádnikov pomáhali a vymenovať ich všetkých by bolo veľmi náročné. Ich mená však nájdeme v Smolenickom posli z r. 1993, kde sú uverejnené. Ale aj by som spomenul aspoň niektorých – Tibor Sloboda, vtedajší bohoslovec, ktorý odpracoval 630 hodín; tiež páni inžinieri – Peter Holásek a Róbert Gombár...; a ďalší ako Jožko Vávro, Janko Lančarič, Jožko Hostín...

Spomedzi žien vynikla zvlášť Eleonóra Čurajová, ktorá odpracovala stovky, ba tisíce hodín nielen pri stavbe fary, ale vôbec pri kostole, a pracuje ešte aj dnes v pokročilom veku a pomáha farnosti. Taktiež svoju štedrosť prejavovali farníci z Nešticha, ktorí nielenže pomáhali

pri výstavbe fary, ale zušľacht'ovali aj filiálny kostol. Tu by som spomenul mená ako Slávko a Jarko Jelenek, Vilko Machala a ďalší... Štefan Rábara so svojimi synmi pomáhal dokonca aj pri stavbe hornoořešanskej fary. Podobnú štedrosť a obetavosť som našiel aj v Lošonci, kde pomáhali dobrovoľníci nielen pri stavbe fary, ale udržiavali aj svoj kostol. Tu by som spomenul zvlášť p. Vilmu Bednárovú, ktorá podobne ako sestra Eleonóra sa stará a obetuje pre lošonský kostol.

Taktiež v Horných Orešanoch sa prejavila táto obetavosť pri stavbe fary. Zoznam mien a odpracovaných hodín môžeme nájsť v Hornoořešanskom posli č. 13. Tu by som spomenul mená ako napr. Cyril Krajčovič (odpracoval vyše 1 500 hodín), veľmi pomáhali aj Ján Blažo, Imrich Hodulík, Milan Halenár so synom Matúšom, Bohumil Zachar s manželkou, Marián a Libor Blažovi, rodina Pavla Vavru. Spomedzi žien spomeniem p. Justínu Smolekovú. Zvláštnu štedrosť v inej oblasti prejavili manželia Vladimír a Ružena Blažovi, Anna Rábarová, Jarka Velichová a ďalší.

Aj v Dolných Orešanoch som našiel štedrých a obetavých ľudí. Keď som vyhlásil brigádu chodníkov okolo kostola, prišlo 40 chlapov. A som presvedčený, že keby sme dostali povolenie, tak aj tam by sme postavili novú faru.

Svoju štedrosť prejavili farníci aj v inej forme – finančnými príspevkami, modlitbami, obetami... O mnohých dobrodincoch vie len Pán Boh, ktorý to má všetko „zaznamenané“. „Nič nie je skryté, aby nevyšlo najavo!“ A tak nielen týmto neznámym štedrým dobrodincom by som pripomenul poviedku o dobrom úmysle:

Jeden bohatý gróf dal postaviť kostol. Po jeho dokončení dal v predsiene kostola zhotoviť mramorovú dosku, kde výrazne vpísal svoje meno ako staviteľa. Na prekvapenie sa meno z tejto dosky záhadne vytratilo a objavilo sa tam meno neznámej ženy. Gróf to dal opraviť, ale

keď sa to niekoľkokrát zopakovalo a vždy sa tam objavilo meno tej neznámej ženy, dal si zistiť, kto vôbec táto žena je! Zavolať si ju na zámok. Bola to postaršia bábica. Gróf jej vyčítavo hovorí: „Čo si ty len mohla mať na tej stavbe, akú účasť, keď sa na mramorovej doske objavuje stále tvoje meno?!?“ „Ja, ja... ja neviem... som len chudobná žena... Ja som len vtedy, keď kone privádzali stavebný materiál a skladali ho dolu, dávala koňom seno...“ „Povedala som si – Pane Bože, ja nemám čím prispieť na Tvoj chrám, ale aspoň toto dávam z lásky k Tebe. To je všetko!“

Gróf pochopil, že Bohu je milší malý dar, daný z lásky a s dobrým úmyslom, ako pyšné vystatovanie sa pred ľuďmi, čo všetko dali a urobili...

Aj my možno budeme prekvapení ako tie jednoduché bábiky, ktoré nemali čo materiálne dať, ale sa modlili za zdarný priebeh prác a dali ten „vdovský halier“... Teda všetkým patrí úprimná vďaka!

Antické príslovie hovorí, že štedrosť a vďačnosť sa ešte nestretli. A tiež sa hovorí, že štedrosť sa stále ponáhľa a vďačnosť je vždy lenivá. Aj my sme nedávno počuli príbeh o tých 9 malomocných, ktorí sa neprišli ani poďakovať za to, že boli uzdravení. Tak ja v mene všetkých farníkov našej Cirkvi vyslovujem všetkým dobrodincom veľkú vďaka! Ale najväčšia vďaka patrí Pánu Bohu, ktorý je prameň všetkého dobra! Pánu Bohu som sa snažil poďakovať aj ja v mojom vyznaní „Vďaka Ti, Bože!“ Tak želim všetkým dobrodincom, nech im Pán bohato odmení ich štedrosť a obetavosť! A ako hovorí Písmo: „Kto štedro rozdáva, štedro bude aj žat!“ – toto sú tie nehynúce poklady, ktoré ani hrdza ani moľ neničí. Keď Pán odmení každý pohár vody podaný z lásky, ako by si nevšimol dobré skutky našich farníkov?

Na záver chcem vysloviť ešte raz úprimné ďakujem všetkým farníkom spod malokarpatských vrškov, kde som väčšinou v pastorácii pôsobil, a myslím na nich v modlitbách!

Váš Miloslav spod Zobora

VENOVANÉ MILKE

REDAKČNÁ RADA

S Emou sme sa často lúčili. Pretože veľa cestovala. Ale zase sa vracala naspäť. Z ciest nám posielala pozdravy, zážitky a písala príspevky do Smolenického posla.

Najsôr bola len našou „vysunutou redaktorkou“ na cestách. Keď sa stala členkou redakčnej rady a bola práve doma, neodpustila si žiadne skladanie Posla, či redakčnú radu. Jej zodpovednosť bola ukázková.

Písala hlavne o Afrike, o tom, čo zažívala, kde trávila chvíle práce aj oddychu. Vedela vo svojich príspevkoch prepojiť svoje zážitky z diametrálne odlišnej kultúry s tým, čo práve „frčalo“ u nás v Smoleniciach. Či už z pohľadu liturgického roka alebo takých bežných starostí a radostí, výročí a udalostí. Stíhala postrehnúť mnohé stránky života.

Rytmus práce a oddychu bol veľmi dôležitý aj v jej osobnom živote. Smolenický posol je nielen časopis, ale aj spoločenstvo. Pre Milku bolo spoločenstvo, (kdekoľvek bola), „druhou kožou“, ak nie prvou.

Pokiaľ bola v dosahu, nechýbala na žiadnom redakčnom výlete a stretnutí. Čas s druhými prežívala radostne a uvoľnene. Vedela si vážiť čas, ktorý mala, vedela ho prežívať v prítomnosti a intenzívne. Vážila si aj čas druhých, pretože bola dochvilná.

Prežili sme spoločne mnoho sviatkov, osláv, udalostí. Spievali v zbore, chodili na stretká, na výlety, hrali jasličkové, organizovali farské kaviarne. Ale za tým všetkým bolo vždy čosi viac. Viera. U Milky hlboká, presvedčivá a úprimná. Spojená s láskou k blížnemu.

Aj kamarátstvo je len prostriedok. To „čosi viac“, čo vždy bolo za tým, sa dnes už Milke odhalilo naplno. Želáme jej večnú blaženosť a neprestávame tvoriť spoločenstvo.

S Emou sme sa často aj víkali. A raz príde čas, že sa opäť budeme vítať vo večnosti.

Posledné spoločné skladanie Smolenického posla 17.4.2019
(foto Ema Bihariová)

S ODSUPOM ČASU

JÚLIA RAKOVSKÁ

MYŠLIENKA ODHŔŇA MI VLASY Z ČELA
A POZDĹŽ RIADKOV VKLADÁM PREMISY.
FAREBNÁ JESEŇ ANI ČO BY CHCELA
PRIVÁBIŤ ÚSMEV AKO KEDYSI.

VYBERÁM SLOVÁ Z POMYSELNEJ VÁZY,
MOŽNO ŽE SA UŽ VŠETKY MINULI.
S ODSUPOM ČASU SMÚTOK INAK MRAZÍ,
AJ ZIMA MUSÍ ZACHAŤ OD NULY.

Vianoce 2017 (archív Ivana Štibraná)

Piešťany 2019 (foto Ema Bihariová)

Posledná rozlúčka 28.8.2019 (foto Andrej Lančarič)

Posledná rozlúčka 28.8.2019 (foto Andrej Lančarič)

DOVIDENIA V NEBI!

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

ZASPIEVAL SLÁVIK V ZÁHRADE,

ZAS JEDNA DUŠA NA RADE.

TÁ, ČO KRÁČALA CHVÍEU S NAMI,

VZÁCNE SÚ ČISTÉ DUŠE MEDZI NAMI.

BOLA ČLOVEK MEDZI ĽUĎMI,

ČO NERIADI SA SÚDMI,

ALE LÁSKOU.

KUS ČLOVEČINY KAŽDÉMU CHCELA DAŤ,

JE TAK DOBRÉ PRIATEĽA TU MAŤ.

A TÝCH DOBRÝCH JE AKO ŠAFRÁNU,

A KEĎ ICH NIET, KLOPEME NA BRÁNU.

BOĽAVÝM CHODNÍKOM K TVOJEJ BRÁNE SA CHODÍ,

SMÚTOK S NÁDEJOU TAM POD LIPY NÁS VODÍ.

NEVINNÉHO TICHU PÝTATE SA: „AKO ĎALEJ ŽIŤ?“

NA CHVÍEU NEVIEME, ČI CHCEME EŠTE BYŤ.

CHCEL SI JU MAŤ, BOŽE, DOMA, BLÍZKO SEBA,

BOLA TU NA ZEMI MALÝM KÚSKOM Z NEBA.

TAK UTIERAM SLZY NA PAPIERI,

ŽE ZOSTALO NÁM TROCHA VIERY,

ŽE URČITE ISTO ISTE RAZ,

STRETNEME SA V NEBI ZAS.

ZASPIEVAL SLÁVIK V ZÁHRADE,

PROSÍM, ČAKAJ NÁS,

KEĎ MY BUDEME NA RADE.

POMÁHAŤ ŠKOLÁKOM V TANZÁNII MÔŽEME AJ NAĎALEJ...

Ukaka, Mtiji, Utabu a Kituseni. Mená, pri ktorých si je ťažké predstaviť, či sú chlapčenské alebo dievčenské. Ukaka je štvrták, ostatní chodia do tretej triedy v anglickej súkromnej škole St. Leo v Igunge v Tanzánii.

Dve dievčatá a dvaja chlapci, štvorica šikovných detí, si získali sympatie našej Emy. Tanzániiu nosila v srdci aj keď už pôsobila na Slovensku. Z lásky k nej a vedomie, že Eme na tom záležalo, pokračujeme v zháňaní financií pre Ukaka, Mtiji, Utabu a Kituseni. V polovici októbra 2019 bolo na sporiacom účte

SK52 8360 5207 0042 0689 2145

suma 2 335 €. Sme síce za polovicou, ale do 4 000 € chýbajú ešte nejaké tie čísla. Verím, že aj vďaka „troškám“, ktoré sa zbierajú, spolu dáme dokopy sumu, aby ani jedno dieťa nemuselo v štúdiu skončiť.

Pán Boh odplat' Vašu dobrotu!

Jednou z posledných fotografií je aj táto so školákmi škola v St. Leo júl 2019 (foto Ema Bihariová)

„TOTO JE DEŇ, KTORÝ UČINIL PÁN, PLESAJME A RADUJME SA Z NEHO“ (Ž 118, 24)

IVANA ŠTIBRANÁ

50 ROKOV KŇAZSTVA OSLÁVIL MONS. MILOSLAV MRVA

Krásne kňazské jubileum pripadlo na sobotu 22. júna 2019.

Slávnostná svätá omša sa konala v Nitre. Zúčastnili sa na nej kňazi, bývalí farníci, priatelia a zástupcovia z Nitrianskeho biskupstva a Trnavskej arcidiecézy. Jubilant a hlavný celebrant mal sv. omšu v kaplnke Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre. Slávnostným kazateľom bol Mons. Marián Dragúň, rektor Nitrianskeho seminára.

Mons. Miloslav Mrva, rodák z Vrašúru, bol vysvätený ako 32-roč-

ný, väčšinu kňazského života bol vo farskej pastorácii. Ako kaplán bol v Šuranoch, Piešťanoch, Leviciach, Vrbovom a Hlohovci. Ako farský administrátor a neskôr farár pôsobil v Dolných Orešanoch, Smoleniciach a Horných Orešanoch. K úlohe farára neskôr pribudla aj úloha dekana. Svoje pastoračné skúsenosti a pochopenie pre dušu mladého človeka zužitkoval počas 6-ročného pôsobenia v Bratislavskom kňazskom seminári na pozícii špirituála. V roku 2017 ho pápež František

menoval za pápežského kaplána, čo mu prinieslo oprávnenie používať titul monsignor.

Posledné roky prežíva v ústraní a na zaslúženom odpočinku v Nitre. So Smolenicami zostáva neustále v kontakte aj prostredníctvom našej rubriky „Zobor zdraví Záruby“. Radi naňho spomíname, na jeho nasadenie, schopnosť osloviť všetky vekové kategórie a aj po mnohých rokoch čerpáme z jeho formácie.

Mons. Miloslav Mrva so Smoleničanmi

Slávnostná sv. omša pri príležitosti 50. výročia kňazskej vysviacky

ŽIVOTNÉ JUBILEUM NAŠEJ REDAKTORKY DÁRIE

Kto je vždy poruke, keď treba niečo zorganizovať, doviezť, odšoférovať, prečítať nedeľné čítanie, pomôcť v sakristii? Dária.

Kto má organizačný talent, nasadenie, dodržiava termíny, zaujíma sa, čo kde ešte treba? Dária.

Kto má vytrvalosť a koho nič len tak nevyvedie „z konceptu“? Dária. S radosťou sme oslávili Dáriino životné jubileum. Hoci všetci vieme, že Dária je pokrstená Darina, málokto jej tak povie. Oslovenie Dária je bližšie aj vzhľadom na patrónku sv. Dáriu.

Dáriine každoročné cesty do Lúrd sú s ňou neodmysliteľne späté, podobne ako aj jej práca v zariadení sociálnych služieb ROSA. Hoci medzi jej pracovné povinnosti patrí skôr administratívna činnosť, záleží jej aj na osude klientov tohto zariadenia a často ich spomína.

Blahoželania a kvety vyjadrili veľa z toho, za čo sme vďační, za dary a požehnanie, ktoré Dária svojím životom prináša medzi nás. Sme radi, že je súčasťou redakčnej rady a farského spoločenstva.

NADČASOVÁ

Júlia Rakovská

NIEKEDY JESEŇ BÝVA NADČASOVÁ,
ODHRŇA LISTY AKO ZÁCLONY.
ZAMKNUTÁ KRÁSOU DO BOŽIEHO SLOVA
DOTÝKA SA MA V HLASE Z AMBÓNY.

ČAS OSTRÝM DLÁTOM OKRESÁVA HRANY
A NEPOČÍTA PIERKA ANJELOM.
JE KTOSI VEČNÝ, ČO IM KRÍDLA CHRÁNI,
I KEĎ ICH VIDÍ ČIERNE NA BIELOM.

V deň životného jubilea bola odslúžená aj sr. omša. Oslávankyňa s mamou.

(foto Ivana Janáčková)

Narodeniny sme oslávili aj v redakčnej rade

PÁNOVA NA CELÝ ŽIVOT – DOŽIVOTNÉ SEUBY SESTRY VERONIKY RÁBAROVEJ SCSC

Sr. Veronika Rábarová (civilným menom Lucia) je z Kongregácie milosrdných sestier Svätého kríža. Rodáčka zo Smoleníc, Neštišanka.

Doživotné sľuby mala 24. augusta 2019 v Šaštíne v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie.

Slávnosti sa zúčastnilo okrem sestier viacero kňazov, príbuzní, priatelia a ďalší hostia.

Svätú omšu celebrou bratislavský arcibiskup metropolita Mons. Stanislav Zvolenský. Doživotné sľuby skladala okrem sr. Veroniky aj sr. Judita. Obe zložili doživotné sľuby pred provinciálnou predstaviteľnou Sr. Šebastianou. Sľúbili Bohu, že budú po celý svoj život žiť v panskej čistote, chudobe a poslušnosti podľa Reguly bratov a sestier regulovanej tretej rehole sv. Františka

ka a podľa Konštitúcií Milosrdných sestier Svätého kríža.

Sr. Veronika je učiteľka. V súčasnosti pôsobí na Strednej zdravotníckej škole Márie Terézie Schererovej v Ružomberku, kde je aj súčasťou komunity „Krížových sestier“.

Sr. Veroniku môžete v Smoleniciach stretnúť obvykle počas letných prázdnin, keď prichádza na dovolenku, navštíviť rodičov, súrodencov a priateľov.

V týchto dňoch sa dožil životného jubilea aj otec sr. Lucie, pán Štefan Rábara. Aj touto cestou mu želáme všetko dobré.

Sr. Veronika je požehnaním pre našu farnosť prostredníctvom modlitby a obety, ktorá je zahrnutá v jej radikálnom rozhodnutí.

Sr. Veronika (zľava) (foto archív sr. Veronika)

KŇAZ TIBOR SLOBODA MAL 50 ROKOV

Ďalším Smoleničanom, ktorý v týchto dňoch oslavoval životné jubileum, je vdp. Tibor Sloboda.

Máme ešte stále sviežo v pamäti stretká na starej fare okolo pingpongového stola, púte, spoločné zážitky, vychádzky do Hlboče.

Číslo 50 na počítadle rokov sa zdá akési neuveriteľné, až sa nám chce pýtať, či je to naozaj tak.

Vdp. Tibor Sloboda v súčasnosti pôsobí v Hlohovci.

Želáme mu pevné zdravie, pokoj v duši, radosť v srdci a zapálenosť pre kňazstvo, ktoré si zvolil ako svoju životnú cestu.

Zverujeme ho aj do ochrany Panny Márie, ktorá mu u Syna iste vyprosí všetko potrebné.

Vdp. Tibor Sloboda dnes a v roku 1991 na púti v Čenstochovej.

KAŽDOROČNÝ PRÍBEH SMOLENICKÉHO BETLEHEMA

IVANA JANÁČKOVÁ

Rok čo rok vysielala pani kostolníčka teta Elka v rámci vianočných príprav v kostole niekoho „na pavlač“, aby odtiaľ zniesol betlehemske sošky a objemnú drevenú maštal’.

Pozor, krehké

Vyslaných býva zvyčajne z praktických dôvodov viac. Spája ich spoločné – musia mať dobré nohy, aby zvládli viackrát vybehnúť do miestnosti nad sakristiu a späť, a nemôžu byť „denglaví“. Po upozornení, že na sošky treba dávať pozor, však narastá strach, aby sa pri všetkej opatrnosti aj tak náhodou nevyšmykla z rúk.

Inak treba niest’ k’pačiacu Pannu Máriu, svätého Jozefa, inak vola, inak pastiera. Ovečky sú lahoda, tie sa dajú znieť aj dve naraz. Pozor, Ježiško nie je k otiepku sena, na ktorej leží, prilepený, ale len voľne položený a hrozí pád! Veľký rešpekt treba mať pred ťavou. Tá je zo všetkých sôch najt’azšia. Predovšetkým ju ale nemožno len tak držať za krk. Ak by sa tak stalo, teta Elka vám určite vysvetlí, že ťave sa kedysi stala nehoda, vysloví aj meno konkrétneho miništranta a ukáže na krk ťavy, ktorý je po následnej reparácii labilný.

Králi musia počkať

Všetky sošky okrem Ježiška a troch kráľov sa odnesú na pripravený bočný oltár Svätej rodiny a naaranžujú sa okolo maštale. Do vnútra smie iba Panna Mária so svätým Jozefom a osol s volom. Ježiško pribudne do betlehema tesne pred polnočnou svätou omšou a traja králi prídu až po novom roku 6. januára. Dovtedy čakajú na slávny okamih, kedy sa budú môcť pokloniť Ježiškovi, vložení na vysokej skrini v sakristii. Celý betlehemský výjav sa starostli-

Rodinná fotka cca z roku 1934 - archív Júlia Rakovská

Ferdinand Gašparovič, prvý sprava, s manželkou Serafínou a synom Rudolfom.

Prvá zľava sediaci Agnesa Benková, rodená Gašparovičová. Dievčatko, čo jej sedí na kolenách, je jej dcéra Mária (za vydatá Rakovská).

Vedľa: Mária Gašparovičová, rodená Solárová (matka Agnesy) a jej manžel Martin Gašparovič, modleník.

Vzadu: Terézia Študenová, rodená Gašparovičová a jej brat Juraj

vo vyzdobí stromčekom a krušpánom. Na prednej strane oltára nesmie chýbať pôvabné saténové antependium – ozdobná látka – s výjavom spiaceho Ježiška a anjelov. Má už síce svoje roky, ale tým len získavalo na kráse.

Aby sme nezabudli

Ešte jedna postavička nebola spomenutá – sediaci chlapec tmavej pleti, držiaci v rukách prázdnu misku. Unikátny černoško, ktorý je vlastne pokladničkou. Je najľahší zo všetkých betlehemských sošiek, pretože je dutý a v miske má otvor na vhadzovanie mincí.

Toto však nie je všetko s tým naším černoškom. Po vhození mince černoško na znak vďaka pokyvkal hlavou. Vo vnútri je jednoduchý mechanizmus, vďaka ktorému to bolo možné. Prečo však sedí pri betleheme a prečo zbiera peniaze? Počas Vianočného obdobia sa totiž kedysi konávala zbierka na misie.

Neznámy pôvod

Zistiť, koľko Vianoc už zažil tento betlehem, nie je jednoduché. Teta Elka si ho pamätá odjakživa. Našťastie, jednu stopu sme našli na drevenej maštali. Na vnútornej strane strechy je strohý nápis: „Robil Ferdinand Gašparovič 30. I. 1930.“ Maštal’ teda v januári oslávi 90 rokov. Môžeme sa prikloniť k tomu, že v tom období boli zakúpené do farnosti aj sošky. Ktovie. Možno to bolo aj inak.

Ferdin

Pre väčšinu z nás je neznáme aj meno zhotoviteľa maštal’ky. Ferdin, ako mu hovorili, bol synom modleníka Martina Gašparoviča z čias pána farára Jána Nováka. V čase zhotovenia maštal’ky mal Ferdin po tridsiatke, so svojou manželkou a synom Rudolfom býval v jednom dvore s rodičmi v Hoštákoch.

Príbeh sa nekončí

Vďaka mnohým osobám sa príbeh smolenického betlehema opakuje každý rok. A to je dobre.

BETLEHEM – MIESTO JEŽIŠOVHO NARODENIA

(TEOLOGICKÁ ÚVAHA)

MAREK SOPKO

Z ľudského hľadiska to boli dobovo podmienené politické pomery, ktoré primali Máriu a Jozefa vydat' sa do Betlehema. Veriaci človek však vidí hlbšie. Ježiš je z tohto sveta, ale jeho existencia presahuje všetky kategórie pozemskosti.

Do zorného poľa dejín vstupuje Betlehem egyptskými textami z Amarny zo 14. stor. pred Kr.: Betlehem bol jedným z miest kraja Urušalim (Jeruzalem). Miestne meno, ktoré sa prekladá ako „dom chleba“, sa na tabuľkách egyptského štátneho archívu uvádza ako „Bit ilu Lachama“ (dom kanaánskej bohyne plodnosti Lachamy). Dlhým fonetickým vývojom vznikol hebrejský názov „Bét-lechem“ (dom chleba) z doby sudcov a doby kráľovskej, a nakoniec dnešný Betlehem.

Od minulého storočia sa Betlehem ako rodisko Ježiša Krista spochybňovalo, akoby vyplývalo len z požiadaviek kresťansko-mesiášskej teológie. Avšak už sv. Pavol okolo roku 58 pokladá za známe, že Ježiš,

„ktorý telom pochádzal z Dávidovho rodu“, patril k Dávidovej rodine. To však znamená, že Betlehemska tradícia tu bola dávno pred vznikom Matúšovho a Lukášovho Evanjelia. Pri reštaurátorských prácach, ktoré uskutočnila Custodia Terrae Sanctae v rokoch 1962 – 1964 došlo v jaskyniach pod chrámom Narodenia Pána k nálezom z doby železnej (z asi 7. stor. pred Kr.) a z doby rímskej a byzantskej. Objavy majú veľký význam pre autenticitu jaskyne Narodenia Pána: bola na tomto mieste.

Pre miesto Ježišovho narodenia hovoria aj početné svedectvá. Sv. Justín, ktorý sa narodil okolo roku 100 v meste Neapolis (dnešný Nábulus) kúsok na západ od starého Sichemu, sa vo svojej Apológii (okolo roku 145) zmieňuje o narodení Ježiša v jaskyni. Neskôr, za cisára Hadriána, bol v betlehemskej jaskyni Adoniov kult, aby sa zničila akákoľvek spomienka na Ježiša. Okrem Origena o mieste narodenia Pána svedčí

aj Euzébius. A keď v roku 385 po Kr. prišiel do Betlehema Hieronym, týčila sa nad jaskyňou Narodenia Pána nádherná bazilika cisára Konštantína. Tento svätec býval 34 rokov v cele v južnej bočnej lodi baziliky Narodenia Pána. V jednom liste svojmu priateľovi Pavlínovi z Noly potvrdzuje starú tradíciu, podľa ktorej cisár Hadrián zriadil po Bar Kochbovom povstaní (r. 135 po Kr.) na všetkých miestach, ktorým židia preukazovali posvätnú úctu, pohanský kult.

A tak sa tento historický zápas prenáša aj do duše človeka. Betlehem tak nie je symbolom, ale skutočnosťou narodenia Lásky v osobe Pána Ježiša Krista. A je len na človeku, či si doma zriadi skutočnosť betlehemskeho Tajomstva a Zázraku, alebo kult svetského pozlátka.

(zdroj: Gerhard Kroll: *Po stopách Ježiša Krista. Karmelitánske nakladateľstvo Kostelní Vydří, 2002*)

CHLAPI, JE TO NA NÁS

PETER JANIGA

„Ruka, ktorá hýbe kolískou, hýbe svetom.“ Toto anglické príslovie sa prirodzene vzťahuje na každú ženu matku. A ono, ako každé príslovie, aj vyjadruje určitú mieru pravdivosti. Veď preto vlastne vzniklo.

Mohli by sme ale povedať, že úplne a neopakovateľne platí o Márii. O Žene, ktorá pošliape hlavu hadovi. O Žene, o ktorej hovoril arcibiskup Fulton J. Sheen, že bola dokonalým obrazom Božej predstavy. O Žene, ktorá hýbala kolískou s Vykupiteľom sveta a ktorej on neodmietne žiadnu prosbu, aj keby sa nám zdalo, že to nie je jeho vôľa („Čo teba a mňa do toho, žena“).

Napriek tomu ale Boh pred očami

sveta komunikoval najmä s jej mužom Jozefom ako s hlavou rodiny („dáš mu meno“, „vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta,... vstaň, vezmi dieťa i jeho matku a vráť sa do izraelskej krajiny“) Cez neho a príklad jeho života, až do času Pánovho verejného účinkovania, naplňal Boh svoj spásonosný plán („Vari to nie je tesárov syn? Nevola sa jeho matka Mária a jeho bratia Jakub a Jozef, Šimon a Júda? A nie sú u nás všetky jeho sestry? Skadeže má toto všetko?“).

Najmä cez mužov sa prenáša viera generáciami až po dnes. Zodpovedné postavenie mužov a zvlášť otcov v rodinných spoločenstvách si aj Cir-

kev vo svojej tradícii osobitne cenila. Napríklad vždy bolo pre mňa veľkým povzbudením, keď nás mužov náš bývalý pán dekan otec Miloslav povzbudzoval k úcte k Božskému Srdcu aj cez sv. spoveď a sv. prijímanie v prvý piatok mesiaca júna. A že to bolo a je správne, potvrdzujú aj štúdiá, ktoré dokazujú, že v rodinách, kde je hlboko veriaca matka a neveriaci otec, sa viera v značne menšej miere prenáša na deti, ako keď je praktizujúcim veriacim aj otec. Spojitosť medzi vierou otca rodiny a prenesením viery na deti, je dominantná. Preto každý muž je povolaný byť aj duchovným otcom svojej rodiny.

SME NA CESTE

PRIPRAVILA DÁRIA JAJCAYOVÁ, ZDROJ INTERNET

Mladé dievča nastúpilo do autobusu a posadilo sa. Na ďalšej zastávke nastúpila ušomraná, mrzutá staršia pani. Vtísla sa na sedadlo vedľa nej a zavalila ju mnohými svojimi taškami. Muž sediaci vedľa dievčaťa sa rozčúlil a spýtal sa jej, prečo sa nebráni. Dievča mu s úsmevom odpovedalo: „Nie je nutné hádať sa kvôli niečomu tak bezvýznamnému, veď naša spoločná cesta je tak krátka. Na ďalšej zastávke vystupujem.“

Krásna odpoveď. Nie je nutné sa

hádať kvôli niečomu tak bezvýznamnému, kvôli niečomu, čo nie je tak dôležité, veď naša spoločná cesta je tak krátka...

Kiežby každý z nás pochopil, aký pominuteľný je náš čas. Nekazme si ho hádkami, zbytočnými argumentami a dokazovaním svojej pravdy, neodpustením, prejavovaním svojej nespokojnosti. To všetko je zbytočná strata času a energie.

Rozčúlil Vás niekto? Upokojte sa, pretože Vaša spoločná cesta je tak krátka... Niekto Vás zradil, ura-

zil alebo ponížil? Buďte pokojní a odpustite, pretože Vaša spoločná cesta je tak krátka... Nech budeme mat' akékoľvek ťažkosti, nezabudnime, že naša spoločná cesta je tak krátka...

Nikto nepozná dĺžku tejto cesty, nikto nevie, kedy sa zastaví. Rešpektujme sa, odpúšťajme si, chráňme sa navzájom. Buďme plní vďačnosti a radosti. Veď naša spoločná cesta je tak krátka...

STOPY V PIESKU

DAŠA LANČARIČOVÁ

Počas svojho života stretne veľa rôznych ľudí, ktorí viac či menej ovplyvnia náš život. Niektorí nás sprevádzajú od nášho narodenia, vstúpajú nám lásku k životu, učia nás orientovať sa v rôznych životných situáciách, sprevádzajú nás v prvých nesmelých krokoch životom a držia nad nami stráž aj v dospelosti.

Iní nám otvárajú brány poznania a na dlhé roky v nás zanechávajú krásne spomienky na detstvo, mladosť a bezstarostnosť.

Postupne do nášho života pribúdajú ľudia s ktorými v láske prežívame väčšiu časť svojho života – naši životní partneri. S týmito ľuďmi v dobrom aj v zlom prechádzame rôznymi životnými skúškami a budujeme rodinu a zázemie pre výchovu a rast našich detí.

Okolo nás je však množstvo každodenných ľudí, ktorých existenciu a ich pôsobenie v našich životoch berieme automaticky. Život vedľa nich ubieha samozrejme a zvykli sme si na ich prítomnosť vo svojej blízkosti.

V obchode sa familiárne a s úsmevom pozdravíme so známou predavačkou, prehodíme pár slov s poštárkou, či mávneme na pozdrav susedovi, kuriérovi, šoférovi autobusu. Všetci títo ľudia sú pre nás dôležití a zastávajú dôležité miesto v našom živote.

Osobitnou kategóriou pre nás sú naši priatelia. Ľudia s ktorými sa radi stretávame, smežeme, ale i plačeme a smútime. Ľudia, ktorí sú ochotní nás kedykoľvek vypočuť a pomôcť bez nároku na odmenu. Ľudia, pri ktorých sa cítime bezpečne, pred ktorými nemusíme skrývať slzy, hrať sa vo vypätých situáciách na hrdinov, vedia pochopiť, povzbudiť a nikdy neodmietnu pomôcť.

Súčasťou nášho života je aj veľa ľudí o ktorých vlastne ani nevieme čo všetko robia, čomu všetkému sa venujú. Sú nenápadní, usmíati, vždy dobre naladení. S úsmevom mávnu na pozdrav, kedykoľvek majú čas sa porozprávať aj keď možno koľkokrát len o počasí. Sú z nich starostli-

ví rodičia, vzdelaní a láskaví učitelia, ošetrovatelia v domovoch dôchodcov a mnohí iní, ktorí dobrotu a obetavosť rozdávali po celý svoj život.

Sú ako stopa v piesku na brehu mora. Skladá sa z tisícov drobných častí, ktoré premývajú ich každodenné povinnosti, obety a námahy. Aj keď stopy zahradí príval vody, alebo silný vietor, ich úsilie a výsledky práce ostanú navždy vryté v našich srdciach.

Sú to vzácní ľudia. Až keď odídu z našich životov si uvedomíme, čo všetko pre nás znamenali a aké miesto v našich životoch zastávali.

Hrdinovia bežných dní, obyčajní a láskaví priatelia. Zostáva po nich prázdne miesto v srdciach najbližších, pre nás čosi nedopovedané a niekedy nepochopiteľné.

Hlavou nám preblysnú posledné slová, chvíle, úsmevy, stretnutia, ktoré sme s týmito ľuďmi prežili. Ľudia, ktorých si Pán povolal k sebe tak skoro – bez rozlúčky.

RUŽENEC JE ÚČINNÁ ZBRAŇ A POMOC

ANNA GOMBÁROVÁ

Vždy, keď sa blíži mesiac október, pocítim zvláštnu radosť v srdci, že modlitba svätého ruženca bude účinnejšia a Matkou Ružencovou vypočutá a požehnaná.

Mali by sme učiť deti od školských lavíc osvojiť si túto zázračnú modlitbu. Je to modlitba, ku ktorej nás Božia Matka pozýva i vo svojich zjaveniach, hlavne vo Fatime.

Veľmi som sa potešila, keď som v stredu videla a počula deti modliť sa túto úžasnú modlitbu.

A tak, keď listujem vo svojich spomienkach katechétky v našej škole a po tom všetkom, čo sme prežívali cez tieto prázdniny, že sme stratili našu Milku Bihariovú, spomínam si na ňu ako žiačku. Často som s ňou v myšlienkach spojená a úplne jasne vidím, ako sa v ich VI. triede snažili chodiť na októbrové ružence. Mali obrázky Panny Márie ovenčenej ružencom. Za každú účasť na ruženci si vyfarbili jedno zrníčko. Milka mala vyfarbených všetkých 31 z-

niečok. Aká radosť jej žiarila z očí, keď dostala za odmenu požehnaný ruženček.

Sledovala som na Rádiu LUMEN reláciu, v ktorej jej kamarátka Zuzka spomínala spoločné zážitky z Afriky. Medzi iným povedala, že keď mali nejaké zvláštne problémy, Milka sa odobrala do ticha s ružencom v ruke a cez modlitbu vždy prišla pomoc. Teda Milka modlitbe ruženca zostala verná a určite tú modlitbu učila i deti v Afrike.

Rada by som spomenula ešte, že najväčší vychovávateľ mládeže Don Bosco tiež považoval modlitbu ruženca za jeden zo základných pilierov svojej výchovnej metódy. Svojim chlapcom rád opakoval svoj sugestívny sen o veľkom hadovi, ktorého premohlo lano, sformované do AVE MARIA.

Raz bol u nich na návšteve markíz Robert d'Azeglio, osobný priateľ kráľa a senátor kráľovstva. Don Bosco ho sprevádzal pri obhliadke

celého domu. Vyjadril mu obdiv ku všetkému čo videl, okrem jedného. Považoval čas, ktorý sa venoval v oratóriu modlitbe ruženca, za stratený. Radil mu vynechať podľa neho už zastaranú modlitbu nudných Zdravasov. Don Bosco však odvetil, že na tejto modlitbe je založené celé jeho dielo a že by bol ochotný zanechať mnoho iných vecí, ba dokonca aj markízovo vzácne priateľstvo, ale nikdy nie ruženec. Teda Panna Mária Ružencová sa stala svedkom začiatkov saleziánskej kongregácie. Ruženec bola najúčinnnejšia zbraň i pre Pátra Pia. A dalo by sa menovať toho veľa, kde a komu ruženec pomohol. Je úžasné, že milión detí sa 18. októbra modlí ruženec. Ale začnime od seba. Pridajme sa aj my do reťaze modlitby ruženca vo farnosti, tým aj na celom Slovensku a celom svete. Učme k tomu i naše deti. Že sa to vypláca, je dôkazom i naša Milka. Verím, že nás bude sprevádzať a pomáhať nám.

S POMOCOU ANJELA STRÁŽNEHO A PANNY MÁRIE NA CESTÁCH (1. ČASŤ)

ELEONÓRA ČURAJOVÁ

V mesiaci októbri konkrétne 2.10. Cirkev slávi sviatok Anjelov strážnych. Čítala som dávnejšie o anjeloch, teda sa zameriam na anjela strážcu. Teší sa, keď ho žiadame o pomoc.

V roku 1988 absolvovala som cestu Paríž-Lurdy-Rím. Cudzie reči? Nula bodov. Táto cesta mi bola ponúknutá a uhradená.

Keď som v Prahe nastúpila na rýchlik do Paríža, v celom vozni sedela iba jedna pani zo starej Paky v Čechách. Oslovila ma, aby som si k nej prisadla. Pýtala sa ma, kam cestujem. „Do Paríža? Já taky. V Paríži mám sestru a švagor ma bude čakať pri rýchliku.“ V duchu som d'akovala Pánu Bohu, že mi poslal túto dušu do cesty. Za akým účelom idem ja do Paríža? „Idem na púť k Panne Márii, ktorá sa zjavila sv. Kataríne Labouré v kláštore Rue de Bac.“ „Mne to nic neříká.“ „To mne nevadí. Ale môžem vás o niečo poprosiť?“ „Můžete.“ „Prosím vás, keby ste povedali svojmu švagrovi, či by bol taký láskavý a ochotný (bol autom), odviezť ma na ulicu Rue de

Bac. Je tam kláštor.“ „Dobře, já mu to řeknu.“

Rýchlik prišiel, bolo trištvrte na sedem ráno. Pán švagor už čakal pri rýchliku aj s vozíkom. Naložil batožinu, aj moju, a pani mi vraví, že už mu moju prosbu „řekla“. Usmial sa na mňa a ja v duchu som d'akovala Pánu Bohu. Cestou mi vravel, že ideme popri rieke Seina a v pravo je veľké múzeum Louvre. O nepatrnú chvíľu boli sme na ulici Rue de Bac pred kláštorom pri bráne. Na ľavej strane od brány bola na stene krásna asi pol metra vysoká medaila z dvoch strán, ktorú si Panna Mária žiadala zhotoviť sv. Kataríne Labouré, „zázračná medaila“.

A brána sa otvorila. V ten deň som tam bola prvá, ale za mnou sa už hemžili pútnici, ctitelia.

Nádvorie: Na ľavej strane na múre boli samé d'akovné tabuľky. Na pravej strane bola recepcia s nastavením reči francúzština, nemčina, španielčina, ale v slovenčine alebo češtine nič. Tak som sa predstavila, že som Slovenka – Bratislava, Praga. Tak

zavolali sestričku Juhoslovanku. Sestra Rozarí. S tou som sa dohovorela. Zaviedla ma do miestnosti, kde boli okrúhle stolíky a 3 stoličky. Ponúkla mi stoličku, aby som si oddýchla. Tak som jej vysvetlila, že sa teším, že tam sa Panna Mária zjavila a že si môžem vykonať takú osobnú púť k Panne Márii. Tak som jej povedala, že aj v Smoleniciach sú sestry Vincentky, s ktorými som hovorila, že toto miesto navštívim.

Uschovala mi batožinu a zaviedla ma do kaplnky, kde bol oltár Panny Márie a stolička, na ktorej sedela sv. Katarína Labouré, keď sa zhovárala s Pannou Máriou.

Bola tam aj sv. omša, asi 8 kňazov, a potešilo ma, že medzi nimi som v prosbách veriacich, ktoré odzneli jednotlivito, počula aj českú reč.

Potom mi oznámila, že príde asi o 15. hodine kňaz Slováč, ktorý zabezpečí nocľah v meste, lebo u nich ani vlastných rodičov nemôžu ubytovať.

KRSTY

20. 04. 2019	Maroš Stacho
28. 04. 2019	Dorota Holásková Barbora Gregorová
04. 05. 2019	Martin Buček Patrik Pašek
05. 05. 2019	Dárius Kalig
01. 06. 2019	Samuel Thomas Taylor
16. 06. 2019	Tomáš Lančarič
22. 06. 2019	Benjamin Paul Hečko
30. 06. 2019	Adela Antalíková Jakub Křivánek
07. 07. 2019	Samuel Rábara
20. 07. 2019	Adam Krajčírovič
28. 07. 2019	Michal Jankovič
11. 08. 2019	Christopher Gruber Laura Slováková
17. 08. 2019	Adrián Hodulík
25. 08. 2019	Noemi Štofňáková Šimon Hajiček
15. 09. 2019	Timotej Polakovič
28. 09. 2019	Alexandra Štibraná Elena Soiman Jakub Malatinka
29. 09. 2019	Lea Miklóšová
05. 10. 2019	Nela Augustínová

POHREBY

01. 05. 2019	Augustín Gašparovič (1951)
06. 05. 2019	Viliam Mráz (1944)
28. 05. 2019	Anna Dvoráková r. Štibraná (1936)
07. 06. 2019	Margita Smoleková r. Hrádelová (1964)
18. 06. 2019	Pavel Herceg (1935)
10. 07. 2019	Ján Šteiger (1948)
13. 07. 2019	Pavína Hlavatá r. Drahošová (1944)
22. 07. 2019	Svetlana Slobodová r. Šimončíčová (1980)
24. 07. 2019	Jaroslav Grík (1952)
31. 07. 2019	Miroslav Havierník (1949)
20. 08. 2019	Stanislav Barič (1954)
21. 08. 2019	Eva Beňáková r. Rakovská (1937)
26. 08. 2019	Miroslav Horváth (1982)
28. 08. 2019	Emília Bihariová (1981)
30. 08. 2019	Anna Januríková r. Obúlaná (1934)
09. 09. 2019	Mária Törökóvá r. Ferechová (1947)
18. 09. 2019	Mária Salvová r. Slováková (1937)
27. 09. 2019	Zdena Olšovská r. Brázdovičová (1942)
07. 10. 2019	Jozef Hajiček (1959)
12. 10. 2019	Karol Bukovský (1965)

SOBÁŠE

25. 05. 2019	Matúš Benko (Smolenice) a Martina Hodálová (Boleráz)
01. 06. 2019	Imrich Javorek (Smolenice) a Ivana Rišková (Brodské)
22. 06. 2019	Marek Moravčík (Bratislava) a Katarína Karasová (Bratislava)
29. 06. 2019	Ľuboš Šimek (Smolenice) a Mária Cisáriková (Brezno)
05. 07. 2019	Tomáš Pobjecký (Smolenice) a Natália Krátka (Smolenice)
13. 07. 2019	Štefan Kojs (Ružindol) a Veronika Roháčová (Trnava)
20. 07. 2019	Pavol Krajčírovič (Smolenice) a Mária Minarovičová (Dlhá)
24. 08. 2019	Jakub Rek (Bratislava) a Lucia Jacková (Košická Polianka)
31. 08. 2019	Richard Klimeš (Bratislava) a Viera Jaklovská (Poproč)
06. 09. 2019	Viktor Klik (Záhorská Ves) a Barbora Blašková (Záhorská Ves)
28. 09. 2019	Boris Mikláš (Smolenice) a Lenka Balušková (Trnava)
05. 10. 2019	Andrej Magula (Smolenice) a Tamara Knotková (Gbely)
19. 10. 2019	Martin Čapíčík (Smolenice) a Adela Selecká (Smolenice)

PRÍBEH Z KNÍŽKY „MÚDROŠŤ ŽIVOTA VYJADRENÁ PRÍBEHOM“ OD JOZEFA ŠUPPU SJ, PRIPRAVILA ELEONÓRA ČURAJOVÁ

Môj otec pozná Pána Boha

Známy skladateľ kresťanských piesní Halverson nechtiac vypočul rozhovor svojho syna s kamarátmi. Chlapci sa chválili, akých majú slávnych otcov. Jeden povedal: Môj otec sa pozná s primátorom nášho mesta.

Druhý zasa: Môj otec sa pozná s predsedom vlády, je jeho priateľom.

A potom otec počuje, ako jeho syn hovorí: To je všetko nič! Môj otec pozná Pána Boha!

Skladateľ bol taký dojatý, že so slzami v očiach odišiel do pracovne, padol na kolena a modlil sa:

Bože, prosím ťa, aby môj syn mohol vždy povedať: Môj otec pozná Pána Boha.

Vedel, že to bola najväčšia pocta, akú mohol dostať. Poznať, milovať a nasledovať Boha je najdôležitejší program a najväčšia múdrosť celého nášho života a nimi máme žiť.

Milovať Boha znamená žiť pravou láskou.

Pre toho, koho milujeme, máme vždy čas.

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová (in memoriam), Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Vladimír Kiš, Júlia Rakovská, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Vladimír Kiš

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.